

Úvodníček

Doporučený seznam věcí k zabalení na tábor najdete (či jste už našli) na webových stránkách. Balte pokud možno tak, aby v prvních třech dnech nebylo potřeba otevírat kufr. V praxi to znamená zabalit si zejména spacák, spací oděv, pracovní oděv, jídelní náčiní, kartáček, ručník, pastu na zuby a pár ponožek do batohu – nikoliv do kufru. Proč? Protože první tři dny budeme tábor teprve stavět, kufrы budou

Když jsem dorazili do vesnice (nevím, jak se jmenovala, takže se omlouvám) hledali jsme hospodu, abychom nezmokli. Když jsme jednu našli, usídlili jsme se v ní a především mladšími byl objeven automat na žvýkačky, a tak tam utratili polovinu svého kapesného. Když jsme se napili a někteří dožvýkali, vyrazili jsme pod převis, který byl asi 20 kilometrů daleko? No každopádně jsme po dlouhých hodinách dorazili na místo, kde jsme spali, a to byly asi 3 hodiny ráno. Zubří odevzdali Bužovi jídlo na sliz a šlo se spát.

shromážděné centrálně ve velkém stanu a kdoví, jestli zrovna ten váš kufr nebude úplně na dně?

Morče

Nočňák

Před tím, než začnu povídat, jaký to bylo, chci upozornit, že tento výlet by byl lepší pod názvem Návštěva hospod! Ale teď už pojďme k Nočňáku!

Už si to moc nepamatuju, ale vím, že jsme jeli vlakem asi dvě hodiny. A vypadalo to, že bude docela velká bouřka.

Ráno jsme leželi ve spacácích a snídali, sbalili a vyrazili (jako obvykle)! Ti starší šli vepředu rychle a holky z Myší se pomalu plazily za nimi. Čekali jsme na ně u studánky, kde si všichni vyčistili zuby a doplnili láhve tekutinou. Pokračovali jsme na místo, kam jezdíme na Oheň. Tam jsme jako zase museli čekat na opozdilce. V další vesnici jsme nabrali vodu. A pokračovali do Ráje. V Ráji jsme sedli do hospody a každý si objednal, tedy skoro každý. Nejdřív jsme seděli venku a pak jsme se přesunuli dovnitř, protože začala být všem zima. Seděli jsme a povídali si. Náš stůl: Lída, Helut, Eda, Bužu a já jsme si četli SMSky. Později za námi dorazili cyklisté.

Kolem deváté večer jsme pokračovali hledat místo na spaní. Po chvíli jsme zalezli do lesa a šli mírně do kopce. Pak už jsme se uvelebili a začali vařit. Zubří s cyklisty měli výborné fazole. Mňam. Myšáci měli nějaké maso... Za nedlouho jsme šli postupně všichni spát.

Z místa, kde jsme spali, jsme šli do blízké vesnice Vojtěchov nabrat vodu. Poté

jsme se myslím po červené značce vydali do Kokořína do hospody, kde neměli kofolu, tak jsme šli asi 1,5 km do další, kde ji ale také neměli! Tak jsme si aspoň dali míšu. Pak jsme šli po červené do Krvomlýna, kde jsme našli tábor, tak jsme se tam ubytovali a přespali. Ráno jsme šli opět po červené do vesnice Lhotka (předměstí), kde se nám s Lídou nejdřív nedařilo nabrat vodu, ale nakonec se to přeče jen povedlo. Potom jsme se šli podívat do skalního bytu a tam nám paní „správcová“ řekla, že nám za 5 minut jede vlak, tak jsme na něj utíkali. Nakonec jel až za půl hodiny, tak nám vedoucí koupili zmrzku. Potom jsme nasedli na vlak a přes Mělník a Všetaty jeli domů, kde jsme se rozprchli k rodičům.

Sára a Eda

Požární výcvik

K požárnímu výcviku se na zličském nádraží v polovině května sešlo pět dobrovolníků a tři odborníci. Hasičská kolejová stříkačka nás s přestupem dopravila do oblasti požáru nedaleko Loděnice. Tam dostal každý z dobrovolníků svojí hadici a hurá hasit. Avšak pozor, v hadicích není voda. Dobrovolníkům to, zdá se, nevadí a využívají hadici coby obušek. Po nějakém čase jsme konečně objevili pěknou hasičskou nádrž na potoce. A také první požár a hořící oběti. Museli jsme tedy nabrat vodu, ustrojít se do výzbroje a oběti zachránit. To se nám úspěšně podařilo, i když se někteří zapomněli nebo zamotali v šatně a tím vznikaly drobné prodlevy. Jen co jsme zachránili oběti, bylo třeba uhasit hořící les a přilehlou louku. Toto cvičení spočívalo v hašení skrytých sviček tryskající vodou z hadice. Ne každý měl dobrou mušku, ale i tak se nám podařilo dostat oblast pod kontrolu.

Po krátké svačince jsme pokračovali dále. Došli jsme do vesnice, kterou protékal vhodný potok, a tak byl čas na ozkoušení americké technologie. Byly nám dodány vrhací vaky na vodu, které hasí požár záplavovou vlnou, pokud na ně dopadnou. Jediným problémem je trefit se. Po příchodu na cvičiště se ukázalo, že trefit se bohužel není jediný problém. Ještě obtížnější je naplnit vak před hodem vodou. Ačkoliv se odborníci a především znalec Lukáš snažili, jak mohli, dostali jsme do vaku díky nepasujícím závitům maximálně deci vody. A to je na hašení málo. Vaky jsme tedy zavrhlí, vrátili jsme se do vesnice a vykročili vzhůru na kopec, kde nedávno došlo k velkému lesnímu požáru. Požár již byl před nějakou dobou uhašen, zbývalo však zjistit, proč vznikl. Před detektivní prací je ale potřeba se nejprve řádně posilnit, a tak jsme někteří

zasedli k obědu. Jiní dali přednost obědu na stojáka jako v bufetu.

Po obědě přišel čas na průzkum a zmapování vyhořelé oblasti. Po provedení těchto prací jsme se vydali na dalekou pouť do Rudné, kde jsme cestou poznávali znaky různých hasičských sborů. Například hasičský sbor Křovice se těšil velké popularitě. Po vyčerpávající chůzi tříkilometrovou rovinkou v Rudné bylo jasné, že zde bude v případě požáru opravdu těžké sehnat vodu. Závěrečnou fází výcviku tedy byl úkol požádat místní domorodce o vodu pomocí tajného hesla. Domorodců tu bylo dosti, možná až příliš. Ale ke kterému se vydat, to není jednoduchá otázka. Napoví nám hasičské znaky, které jsou číslované stejně jako domy domorodců. Družstvo Sebík + Lukáš dospělo k závěru, že když jsou v Rudné, nechají si napovědět od znaku hasičů v Rudné. A tak na kontrolní otázku „Byl tady Soptík?“ nedostali odpověď „ne“, „nevím“ a podobně, ale tu správnou - „ne, ale napršelo“. Zeptali se tedy, zda jim pan vesničan dá vodu. A co se nestalo. Nedal. A na další výzvy reagoval hašením hasičů zahradnickou hadicí. Navíc bylo při bližším pohledu poznat, že zuřivým vesničanem je Shudy. Nezbývá, než mu vodu vypnout. Vesničanova zahrada má naštěstí ještě tajný zadní vchod, kde se dá proplížit až ke kohoutku a ten zavřít. To se vcelku podařilo, až na to, že si vesničan bohužel pronikajících hasičů všiml, a tak je ještě jednou drobátko zkopřil.

A to už byl konec výcviku, požární bus nás odvezl do Zličína, odkud jsme s drobnou, ale samozřejmě plánovanou zacházkou došli na konečnou do Řep.

Kokeš

Zababov – mašinky a tak

Na tenhle víkend jsem se moc těšil. Slibovali samé mašinky, vláčky, pány

s plácačkou i bez ní a další věci související s železniční dopravou. Měli jsme namířeno na trať Rakovník - Mladotice, která je zajímavá tím, že vlakem dojedete pouze do města Kralovice a pak musíte přeseďlat na náhradní autobusovou dopravu, jelikož dále jsou koleje zarostlé a hlavně rozkradené. Však on už Ikarus něco na tohle téma napíše do svého kolejového okénka. A teď jak se to všechno seběhlo.

Vynechám staré známé: sešli jsme se v pátek na nádraží a pak a potom... Odjezd byl z nádraží v Dejvicích, které se teď znovu po dlouhé době, kvůli stavbě tunelu Blanka, stalo na chvíli konečnou stanicí (naposled tu končila koňka z Lán). Tady na nás už čekala spěšná Regionova do Kladna, kde byl přestup na osobák a tím až do stanice Řevničov, která byla dnes naše konečná. V plánu bylo vylézt na horu Louštín, následně ji sejít a najít pěkné místo na spaní. To by se i povedlo, nebýt šíleného deště, což určitě bylo dílem zlého černokněžníka Zababy. Naštěstí na Louštíně nějaký dobrý člověk postavil pěkný dřevěný altánek, i když do něj zatékalo, nepohrdli jsme relativním suchem. Toho jsme využili a bylo nám přečteno, jak si nejvyšší pan železničář objednal u Zababy nejdelší mašinku. Pak se naštěstí déšť přehnal a my vyrazili hledat v lese ubytování. Až na tu mokrou podlahu několik šišek a kořenů v mých zádech bych našemu ubytování dal tak tři hvězdičky.

Ráno po snídani jsme sešli na nádraží v Lužné, kde nám bylo opět přečteno něco z Pohádek o mašinkách, tentokrát tuším, že o zelené mašince, která byla moc mlsná, odmítala i vestfálské uhlí a mazání koleček a táhel máslem i sádlem. Ale pak musela posunovat vagonky na nádraží a to ji naučilo jíst jako normální mašinky.

Úkolem výletu bylo najít černokněžníka Zababu a vyzvednout černokněžnickou

lokomotivu. Prý nám k tomu pomůžou kouzelné mašinky. To už však přijela skutečná mašinka a ta nás společně s kolegy přemístila do Kralovic. Dál už to opravdu nejede. O tom jsme se přesvědčili na vlastní oči i kůži. Trať je tak zarostlá, že dá práci ji vůbec projít pěšky. A na spoustě míst chybí dokonce koleje. Holt do Zababova je cesta náročná a očividně už tu dlouho nikdo nejel. Už po chvíli se ale dostáváme před most, kde scházíme z tratě a zabíráme místo mezi dvěma svatými muži a kde je nepříjemná ozvěna našich hlasů o stěny kláštera v Mariánské Týnici. Tuto chvíli využíváme k obědu. Když se čas nachýlil a Sebik se dosyta vyspal, pokračovali jsme dále po drážním tělese. Jenže právě tady je trať přímo extrémně zarostlá a neprostupná. Volíme tedy chůzi po poli podél. Ani v lese se situace nezlepšila (oproti čekávání), ale našli jsme tu nádraží Trojany. Jenže něco je špatně. Žádné na první kolej přijel vlak z pralesa, který pokračuje dále do houští, žádný výpravčí, natož otevřená čekárna. Jen stanice se zarděnými otvory obklopená skládkou. A na té první koleji roste slušný lesík. Tady probíhá čtení další pohádky. Už ani nevím jaké.

Dále už pokračujeme jen podél a jsme rádi, že za chvíli potkáme silnici a můžeme jít po ní. Na protějším kopci jsme si vyhlédli obstojný les, který se sice trochu zmenšil, když jsme se v něm objevili, ale nám stačil. Po výborné večeři (všichni se olizovali ještě den poté) jsme ulehli ke spánku za vyprávění pohádky o mašince, kterou už nebavilo jezdit po kolejích, a tak si jednoho dne vyjela do

lesa. Pokračování zajisté všichni znáte z Večerničku.

Ráno na nás na nádraží čekal autobus autobusové náhradní dopravy do Kralovic. Z nich pak dále vlakem po trase, jak určitě tušíte: z Rakovníka do Lužné. A právě tam podle vyluštění sídlí v místní výtopně černokněžník Zababa – shodou okolností je to muzeum vlaků ČD. Využíváme možnosti si ho prohlédnout, a tak prolezeme všechny lokomotivy, co tu mají. Největší ohlas však vyvolávají modelové vláčky, od kterých se nedá hlavně Eda odtrhnout, našťastí to pán nevydržel a zanedlouho zavřel, jinak by tam snad byl dodnes. Jen toho Zababu jsme neviděli, prý má dost práce.

A poněvadž se blížil čas odjezdu,

přemístili jsme se na nádraží. Vlak přijel načas, a my se tak včas dostali domů, do Prahy.

Jak řekl Damík (o záchodě ve vlaku): Nechodte na záchod, protože to tam strašně kvrdlá.

A jak řekl Ikarus (o výletu): A dobrý to bylo.

Bužu

Dopadlo to dobře! Vzali se.

Že jste u toho nebyli? A stejně si myslíte, že hosté přijeli zblízka i zdáli? Že slavnost nabrala správný spád? Že se z bezedných sklepů vyvalil Študy? Vzduchem poletovaly bílé paruky a o zbytky pod stoly čokolové se prali? A máte pravdu! Částečně.

Ve vzduchu něco skutečně lítalo, ale nebyly to paruky. Byl to, jako velký zlatý hřebík noci, balón popsany upřímnými přáními nejen novomanželů a nejen novomanželům - necht' se všechna přání splní!

Tři dny a tři noci se v Sukoradech jedlo, pilo, hodovalo, veselilo, radovalo, blahopřálo, zpívalo a hrálo na kytáry, přijíždělo se a odjíždělo. Počasí chvíli přálo a chvíli zase ne, občas pršela voda či rýže. Kdo nevěří, ať tam běží, soused Karel vám to potvrdí!

bulvár -morče

Co se děje na kolejích

Teda spíš vedle kolejí. Je s nimi spousta problémů, vy k nim denně přicházíte a věříte, že vám nelžou. A přece často kecají. Někdy nepravidelnosti v provozu, někdy nepořádnou zastávkovou službou. Stojí tam v létě i v zimě, v dešti, mraze, pod náporom vandalů a jejich počet jde v Praze nad tisíc kusů. Označníky

přatelé, ty červené sloupky na každé tramvajové a autobusové zastávce.

Dnes je v Praze máme již v poměrně kulturní podobě, ale v osmdesátých letech minulého století se to zvláště v sídlištních oblastech jen hemžilo ohnutými tyčemi, píchými do asfaltu, na nichž visel kýbl (odpadkový koš) a kus promoklého, nečitelného cíaru papíru (jízdni řád). V Praze je již toto úspěšně vymýceno, ale na zastávkách ČSAD kdesi v polích, či u městských dopravců v jiných městech lze tyto skvosty stále spatřit. Na vygoogleném obrázku je jedna taková adaptace z Boršova nad Vltavou nedaleko Českých Budějovic – společná pro MHD i ostatní linkovou dopravu.

Číslo linek bývala plechová-smaltovaná. Jedno takové číslo autobusové linky 180 můžete vidět u nás na klubovně na zdi. První vlna zkulturnění spočívala v jejich natření. Červené byly pro MHD a modré pro meziměstskou dopravu (to platí v přestupních uzlech ostatně dodnes). Jízdní řády se v další vývojové fázi schovaly do plastových desek schovaných ve vitrině, aby odolaly nepřízní počasí. Cedulky se kvůli velkým ztrátám-krádežím a také kvůli vzrůstajícímu počtu linek přeměnily na samolepky, jež se lepí na plechovou destičku. Třeba na takovém Kačerově,

odkud současně odjíždějí městské i příměstské linky, byl označnick obsypán sešroubovanými cedulkami až k zemi. To působilo přinejmenším zmatečně. Jenže plechové destičky nám zhruba po deseti letech parádně prorezly a čísla linek již skoro není nač lepit. Ještě nedávno byl velmi „šťavnatý“ označnick na Nádraží Veleslavín, kdy

bylo skrz čísla linek vidět až na letiště. Dále pak při výlukách se čísla musejí přelepovat páskou, a vznikají divoké omalovánky.

I přišel další nápad – v počítači udělat šablonu jednotného grafického provedení a pro každou zastávku ji vyplnit příslušnými linkami, jejich směry, zalaminovat do desek a zastrčit do kolejniček pod lucerničku s obrázkem daného dopravního prostředku. To máme v Praze nyní již poměrně hojně. Vadou na kráse je ale pro změnu fakt, že potisk rychleji bledne a zatím nevíme, jak dlouho vydrží. Trasy linek a cedulky se však mění tak často, že to možná není zrovna ožehavé téma a výměna jedné desek bude jistě levnější, než nový smaltovaný štítek (smaltovaná cedule s názvem ulice stojí asi 1000,- Kč).

za pozornost ještě stojí barevné rozlišování čísel linek. Modré jsou běžné denní linky (**22, 180**), černé jsou denní příměstské linky (**374, 316**), zelené jsou školní a posilové linky (např. **758** na výstaviště Letňany od metra na Vysočanské), červené jsou tzv. účelové linky (nyní pouze historická **91**, ale bývala i reklamní **77** na Vodafoun). Noční jsou pak bílé na modrém pozadí (**57, 510**). V posledních dnech ještě přišla inovace, kdy se čísla v laminovaných deskách zmenšila na malé blechy a modrou barvu nahradila tzv. bordó (**9, 55**). Graficky to nevypadá špatně, ale vadou jsou ona malá čísla a podivné je i to, že když se v době krize v dopravním podniku šetří, kde se dá, je prostor na takové legrácky.

No a jízdní řády, ty berte s rezervou, v době výluk se většinou vyvěšují již 2 dny předem (takže tam 2 dny visí chybné informace). Dávejte si pozor na žlutou barvu. Ta značí jakékoliv nepravidelnosti v provozu.

Tak přeji šťastnou cestu, ať vám to jede na čas, a když ne, nezlobte se na toho pikolíka vepředu na zastávce, ten za to nemůže a bude vám ten jízdní řád poctivě držet ve výši očí ještě nějaký ten pátek, nic mu za to nedají a ještě ho počmárají, nebo oblepí.

Označníkům zdar.

Ikarus

Všudbyd všezvěd

Že byste se zase rádi něco zajímavého dozvěděli, vidíte? Tak třeba já jsem se ráda poučila o místě, kde budeme už za měsíc trávit docela dlouhou dobu, neboli – kde budeme na táboře. Tento článek budiž první díl, v příštím Týpku „do vlaku“ najdete díl druhý. Tak se pěkně rozvalte na židli a čtěte.

Nejprve o nejbližším okolí, tedy obci Lesná. Byla založena ve 13. století, přičemž tato zmínka je v souvislosti s hradem Smolín, alias Pechburg. Jestli jste podobně překvapeni jako já, že se někde v Lesné skrývá hrad, tak vám to hned objasním. Původní Lesná prý stávala kousek dál na západ než dnes a hrad byl naopak na cestě mezi Lesnou a Velkou Chyškou. Že

si ani tam nepamatujete hrad? On tam totiž už dávno není! Tedy je a není – z kamenů, ze kterých byl postaven, si místní postavili prý právě novou obec Lesnou a ti z Velké Chyšky se určitě taky přidali. Původní hrad stál v místech, kde ze silnice mezi Lesnou a Chyškou odbočíte kolem rybníčku a vydáte se směrem k lesu po louce. My tamtudy obvykle nechodíme, ale na výletě se tam určitě můžete stavit. Roku 1587 byl prý hrad opuštěn a pak už jen rozebrán. Na přiložené fotce vidíte místo a stav hradu.

Podle oficiálních stránek obce Lesná (www.lesna.cz) se obyvatelé živilo zemědělstvím až do roku 1989, od té doby se asi už žije pořádáním zábav na parketu. S dovolením zde otisknu oficiální verzi historie parketu v Lesné, neboť alespoň mě velmi pobavila: „Počátky pořádání letních tanečních zábav sahají do roku 1970. Tehdy se místní hasiči domluvili, přitáhli vlečku, na které se vozilo v JZD krmení, a z té udělali pódium. Dále pozvali kapelu, plácek v horní části vsi obehnali dřevěnými zábranami, postavili vojenský stan, ve kterém se prodávalo občerstvení, a mohlo se začít. Vstupné činilo 5 Kčs a nikdo nepřelézal zábrany. Po skončení zábavy členové místního hasičského sboru hrdinně hlídali

do druhého dne ve stanu neprodané zásoby. Akce měla úspěch, a tak bylo rozhodnuto o vybudování parketu. Hasiči postupně vybudovali kiosky pro prodej zboží, pódium, taneční parket. Později došlo i na krytý přístřešek.“ Jeho současný stav vidíte na další fotografii. Bohužel nevím, kdo je autorem, ale historie je to pěkná. Tolik tedy k zajímavostem kraje naší prázdnin, příště bude speciální porce.

Pampalá!

Pampalá AŽA

Body

Hvězdné finále velkolepé bodovací soutěže se blíží! A s ním se k nám neodvratně řítí i tradiční vyvrcholení kočovnického roku – Ano, není to nic jiného než věhlasný oheň, na kterém se rozhodne, kdo získá jakou z krásných cen, o které jste po celý rok bojovali. Samozřejmě však není důležité vyhrát, ale zúčastnit se, a tak koukejte přijet, případně i se svými rodiči, babičkami a dědečky, pejsky a kočkami, sourozenci, křečky,

hady, pavouky, chameleóny atd.

Ajdam + Helmut

DRUŽINY

3	Myšáci	216
1	Zubři	201
2	Kamzíci	104
4	Lochnesky Klokani	74 74

JEDNOTLIVCI

	Pan Dokonalý	420
1	Eda (ZU)	373
2	Sára (ZU)	311
3	Terka (MY)	295
4	Lída (KA)	270
5	Miša (MY)	261
6	Káča (MY)	235
7	Kristýna (ZU)	188
8	Mája (MY)	176
9	Lukáš (LO)	159
10	Jáchym (ZU)	158
11	Tomáš (LO)	157
12	Kačka (KL)	146
13	Damián (MY)	135
14	Marek (MY)	112
15	Vašek (LO)	110
16	Sebík (ZU)	102
17	Pavel (LO)	93
18	Zuzka (KL)	87
19	Honza (MY)	81
20	Honza (LO)	73
21	Bára (MY)	72
22	Anča (KL)	69
23	Viky (KL)	60
24	Kačka (LO)	51
25	Terka (KL)	48
26	Ondra (LO)	47
27	Kuba (LO)	13

Sloupek *Ze společnosti*

Pokud na výletě narazíte na zuřivého psa, nechte si od Hoba poradit, jak na něj...

..vhodné je mu prý podstrčit kus dřeva, na kterém se vyřádí...

...ovšem nejlepší je mít vždy v záloze nějaké překvapení!

KVŮLI ZUŘIVÝM PSŮM S SEBOU VŽDY NOSIM ALESPŮŇ JEDNU HOLINKU.